

SØNDAG D. 5.APRIL 2009. (Palmesøndag, Randers Baptistkirke)

Prædiken af Søren P. Grarup

Indgangslæsning: Salme 24 v. 1-2, v. 7 og v. 10

Epistel-læsning: Filipperbrevet kap. 2 v. 5-11

PRÆDIKENTEKST: JOHANNESVANGELIET KAP. 12 V. 1-16

Udgangslæsning: Mattæusevangeliet kap. 20 v. 18-19

Palmesøndag - en mærkelig dag! Stor festivitas, sang og glade hosiannaråb - - og så ligger der alligevel en underlig grumset skygge over dagens glæde og jubel.

Ikke kun fordi vi i bagklogskabens lys, fordi vi kender fortsættelsen af historien, ved, at den samme hob af hosianna-jublende mennesker fem dage senere skulle blive gejlet op til at huje "Korsfæst ham!" mod ham, som de havde hyldet som konge om søndagen.

Jesus vidste det også den dag, da han red ind i Jerusalem .

Også hans disciple vidste, at noget uhyggeligt og voldsomt var i gære.

Aftenen forinden havde Jesus sagt, at de skulle lade Maria være i fred, så hun kunne gemme resten af den kostbare salve til hans begravelse.

Og tre gange på vejen imod Jerusalem havde Jesus fortalt dem, hvad der skulle ske med ham. De havde meget svært ved at acceptere den forudsigelse. Men skyggen af den har flakset over deres sind som skyggen af palmegrene over vejen.

En anden sag er, at det jo ikke rigtig ligner den ydmyge Jesus, der ellers altid stillede sig på de ringestes og svagestes side, sådan at lade sig hylde og tiljuble - han medvirker endda selv til, at det skal ske - - eller at lade Maria salve hans fødder med en grumme kostbar nardussalve.

Der var også dem, der fandt hele sceneriet ret upassende. Præsteslabet, de skriftkloge og farisæerne - hele den religiøse elite kommer med protester og planlægger attentat - for dette her, det var for meget.

Og fra en noget anden vinkel kan vi måske også føle, at hele sceneriet er noget upassende. Var det ikke blot at skrue disciplene op til et endnu større chock og en endnu større skuffelse, når de opdagede, at Jesu forudsigelser om lidelse og død kom til at holde stik?

Men dagen *skulle* forme sig sådan - jubelen og hyldesten *skulle* gjalde - for det skulle ikke være usagt og ukendt - hverken for mennesker, engle eller djævle - hverken for dem dengang eller for os i dag - hvem det var, der her gik mod sin død for hele menneskeheden :

Han, som kommer i Herrens navn, Israels Konge.

“Bryd ud i jubel, Zions datter,
råb af fryd, Jerusalems datter!
Se, din konge kommer til dig,
retfærdig og sejrrig,
sagtmodig, ridende på et æsel,
på en æselhoppes føl.

Jeg tilintetgør vognene i Efraim
og hestene i Jerusalem,
krigsbuerne skal tilintetgøres.
Han udråber fred til folkene,
han hersker fra hav til hav
og fra floden til jordens ender.”
Zak. 9,9-10

Sådan lød Zakarias' profeti - - og et tilsvarende sted hos Sefanias :

“Israels konge, Herren, er hos dig,
du skal ikke mere frygte ondt.
På den dag skal det siges til Jerusalem:

“Frygt ikke, Zion,
lad ikke hænderne synke!
v17 Herren din Gud er hos dig,
helten, der bringer frelse.
Han fryder sig i glæde over dig
og viser dig sin kærlighed på ny... “
Sef. 3,15b-17

Idealbilledet af en konge var kong David, der regerede godt 900 år tidligere. Han blev også et af forventningsbillederne på den Messias, der skulle komme, selv om den forventning var godt blandet op med den aktuelle besættelsessituations politiske drømme.

Men 1000 år tidligere, da Israels stammer forlangte at få en konge ligesom andre folkeslag i stedet for skiftende dommere, lød Guds svar til profeten Samuel : “Alt, hvad folket forlanger af dig, skal du føje dem i. Det er jo ikke dig, de forkaster; men de forkaster mig som deres konge.”

“Israels konge, Herren, er hos dig.”

Her var mere end kong David.

Denne tømrer, der var blevet kendt som omvandrende prædikant og undergører - af nogle regnet som en profet , af andre som en fupmager - dette menneske, som ville gemme nardussalven til sin begravelse - var Gud Herren selv - al kærligheds Gud, livets kilde.

Palmesøndags besynderlige sceneri finder sted, for at vi skal vide, at det, der sker her, er dybt forankret i Guds evigt kærlige vilje, og det er ham, der gør det.

Vi står her igen med tidens og evighedens største mysterium: Himlens og jordens skaber - Gud fra evighed til evighed - møder sin skabning i skikkelse af en tømrer fra en afkrog.

Og her tiljubles han af en menneskehob, der ikke aner, hvad de selv synger - mens han rider på torvemandens æsel - fredens symbol - ind i den by, der skulle være et vidnesbyrd for jordens folkeslag om Guds hellighed og herlighed og kærlighed og fred, men som til alle tider - og også den dag i dag - står som den største hån mod livets Gud, som er kærlighed.

Han rider derind i dén by - ikke for at erobre den som en konge, men for at lade mennesker gøre med ham, som vi mennesker siden skabelsen har gjort med Guds kærlighed, når vi tromlede kærligheden ned og trampede på den ved at gøre den jord, der var skabt til at være boltreplads for kærligheden, til helvede for de mange og slaraffenland for de få.

Der er brugt mange billeder for at forklare, hvad det var der skete, da Jesus blev korsfæstet: Et billede er det juridiske. Verdens dommer har idømt os evig dødsstraf for vor skyld, men han tog selv straffen på sig på vore vegne.

Et andet billede er dette, at alle verdens tyre og væddere og lam ikke er nok som ofringer til at sone vor synd - derfor bragte Guds Søn sig selv, som det offer, der var nok.

Et tredje billede er kampen mod Satan - den kamp, hvor vi har lidt nederlag ved at gå med på Satans løgn og give ham råderum - den kamp, hvor Gud tilsyneladende lider nederlag, men dog vinder kampen, fordi han ikke - som vi - giver køb på kærlighed og sandhed.

Alt dette er kun billeder, som kan hjælpe os til glimtvis og brudstykkevis at ane og forstå – for det er og bliver et mysterium, at Gud blev menneske for at leve med os og dø og opstå for os.

Gud gjorde sig til ét med os i liv og død, for at vi skulle blive ét med ham ved hans Ånd i evighed.

Ingen lykke på denne jord kan overstråle den herlighed hans Ånd lader skinne i det hjerte, der åbner sig for ham. For den herlighed er selve livet i Gud.

Og ingen ulykke, intet mørke på denne jord - selv det mørke, vi kalder gudsforladt - kan kvæle lyset, for Gud selv har været der - og han er der - Gud, som er kærlighed.

Nej - det er en umulig opgave at gøre evangeliet begribeligt for vore hoveder.

Men kan vore hoveder ikke begribe evangeliet, så kan evangeliet måske gribe vore hjerter ...

når vi Skærtorsdag aften deler brød og vin og hører Jesus sige : “Dette er mit legeme, som gives for jer - dette er den nye pagt ved mit blod - den pagt, at I må kaldes Guds børn, og I er det.”

Eller måske vi aner, hvad meningen er, når vi på fredag ser os selv - måske et sted i hoben, der bevidstløst råber “Korsfæst ham” - eller måske står vi med vor frygt og fortvivlelse et sted på afstand og ser korset blive rejst - og vi ser, at han, der hænger dér, *er* den Gud, vi lovsynger som hellig, hellig, hellig - og vi ved, at det er for os han hænger dér og dør dér. Det er for mig.

Eller måske denne mærkelige historie åbner sig for os og slipper os ind - ind i de levendes land, når vi påskemorgen ser den tomme grav, møder den opstandne selv, og han gør klart for vore hjerter, hvad ord ikke kan forklare, at det liv, han vandt os ved at dø på korset, er af samme slags, som det liv han lever som den opstandne.

Den, der har smagt blot en dråbe af den nåde, han møder os med - er blevet brændt af blot en gnist af den kærlighed – hans og hendes liv må blive en stadig stræben efter, en stadig vandring imod, en stadig bøn om at blive og være ét med ham, der gjorde sig til et med os i liv og død.

Det var det hans stræben, hans vandring, hans bøn - dybt forankret i Guds evigt kærlige vilje - sigtede mod, da han red ind i Jerusalem.

Har vi set det, så vendes palmesøndags noget overfladiske festrus til hjertets dybe lovsang :

Velsignet være han, der kommer i Herrens navn.